

Το μεγαλύτερο ψέμα της εποχής μας: Για μια ζωή με νόημα και στόχο

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Αυγούστου 7, 2019

[Άρθρο του Rod Dreher για το περιοδικό The American Conservative](#)

Μετάφραση: [Μάριος Νοβακόπουλος](#), διεθνολόγος

Σημείωμα του Μεταφραστή

Στο κείμενο αυτό, ο Αμερικανός Ορθόδοξος δημοσιογράφος Rod Dreher (γνωστός κυρίως για το ευπώλητο βιβλίο του [The Benedict Option για την επιβίωση και το μέλλον του χριστιανισμού στη Δύση](#)) απευθύνεται σε μία 35χρονη γυναίκα, η οποία έστειλε ένα ανώνυμο γράμμα στην στήλη συμβουλών του περιοδικού New York. Η γυναίκα αναφέρεται στην πολύ έντονη ψυχολογική κρίση που βιώνει, έχοντας χάσει την έμπνευση της και τη θέληση για ζωή, ενώ δεν έχει φτιάξει οικογένεια και νιώθει όλο και πιο κενή και δυστυχημένη, σαν φάντασμα. Ο Dreher προσπαθεί να δώσει την δική του οπτική στο θέμα, αποκαλύπτοντας ένα από τα μεγαλύτερα ψέματα της εποχής μας: την εμμονή για μια «αυθεντική, περιπετειώδη ζωή» που εν τέλει αφήνει τον άνθρωπο συντετριμμένο και αιωνίως ανικανοποίητο. Παρά τις ειδικές περιστάσεις που διεκτραγωδεί η επιστολή, το μήνυμα μπορεί να φανεί χρήσιμο σε άνδρες και γυναίκες, ειδικά σε όσους είναι στην αρχή της ενήλικης ζωής τους και δεν έχουν κατασταλάξει ακόμη όσον αφορά την ταυτότητα τους, το μέλλον και τα όνειρα τους.

M.N.

Η επιστολή της γυναίκας

«Νιώθω σαν φάντασμα. Είμαι μία γυναίκα 35 ετών και δεν έχω τίποτε να επιδείξω από την ζωή μου. Στα 20 και 30 μου χρόνια αναλώθηκα σε ένα μπερδεμένο πέρα-δώθε μετακομίσεων κατά μήκος της Δυτικής Ακτής των ΗΠΑ, ένα δύο σύντομα περάσματα από το εξωτερικό, πολλές δουλειές σε μέτριες θέσεις χωρίς προοπτικές ανέλιξης. Ήμουν ακόμη το απόλυτο πρότυπο της κατά συρροή μονογαμίας. Η πλέον ελπιδοφόρα και μακροχρόνια σχέση μου (τριάμισυ χρόνια) τελείωσε πριν δύο χρόνια. Μετακομίσαμε σε μία νέα πόλη (η 4η νέα πόλη για εμένα), φτιάξαμε το σπιτικό μας μαζί, και ύστερα καταρρέυσουμε σε έναν τραυματικό χωρισμό που πέταξε

στην πέμπτη και τρέχουσα πόλη κατοικίας μου – όσον αφορά τις δουλειές, έχω χάσει το μέτρημα.

Ύστερα από όλα αυτά τα χρόνια γρήγορων αλλαγών και παρορμητικών αποφάσεων, που κάποτε εξορθολόγισα ως περιπέτειες, εξερευνήσεις μίας «αυθεντικής ζωής», δεν έχω τίποτα καλό να επιδείξω. Δεν έχω μαζέψει χρήματα, και τώρα είμαι φορτωμένη με αρκετά χρέη από όλες μου τις μετακομίσεις, κακές αποφάσεις και έλλειψη ενθουσιασμού για την καριέρα μου σε βαθμό που ίσως να μην μπορέσω ποτέ να βγω στην σύνταξη. Δεν έχω κάποια σημαντικά ορόσημα στην εργασιακή μου ζωή και δε με νοιάζει η καριέρα μου ιδιαίτερα έτσι κι αλλιώς, αλλά τώρα είναι το τελευταίο που με κρατά στην ζωή, αφού έχω αποταμιεύσεις που αρκούν μόνο για δύο βράδια σε ένα ξενοδοχείο. Δεν έχω συγγενείς εδώ κοντά, ούτε κάποια μακροπρόθεσμη σχέση που να έχει αναπτυχθεί μέσα από χρόνια αμοιβαίας ωρίμανσης και κοινών εμπειριών, ούτε παιδιά. Παρ' ότι κάνω φίλους εύκολα, σε κάθε μετακόμιση από πόλη σε πόλη, οι φίλοι μένουν πίσω και αναπτύσσουν ρίζες: καριέρα, κοινότητα, οικογένεια, παιδιά. Έχω μερικές στενές φίλες, για τις οποίες είμαι ευγνωμονούσα, αλλά η ζωή γίνεται όλο και πιο επιβαρυνμένη με υποχρεώσεις και πλέον περνάνε μήνες ανάμεσα σε κάθε συνομιλία μας. Τα περισσότερα βράδια είμαι μόνη με τη γάτα μου (έχω γίνει σκέτο κλισέ).

Κάποτε θεωρούσα τον εαυτό μου δημιουργικό – μία καλή συγγραφέα, ποιητική, παθιασμένη, φιλοπερίεργη. Τώρα, ύστερα από πολλά χρόνια απαιτητικών αλλά αδιέξοδων εργασιών, απανωτών ερωτικών απογοητεύσεων, μετακομίσεων, οικονομικών προβλημάτων, είμαι πραγματικά εξαντλημένη. Με το ζόρι θυμάμαι να πάρω υγρό πιάτων, πολλώ δε να στοχαστώ για την ανθρωπότητα ή να βρω έμπνευση από τα ημερολόγια της Αναίς Νιν (ΣτΜ: Γαλλίδα συγγραφέας, ταξιδεύτρια και δοκιμιογράφος). Ειλικρινά, νιώθω προσβεβλημένη κάθε φορά που συναντώ καλλιτέχνη γιατί ζηλεύω και δεν μπορώ να καταλάβω πως κατέληξα τόσο μακριά από τον πραγματικό μου εαυτό.

Ακόμη, τον τελευταίο χρόνο φοβήθηκα μήπως έχω καρκίνο του μαστού και χρειάστηκα εγχείριση στην μήτρα μου για ένα ζήτημα γονιμότητας. Σα να μην έφθναν όλα αυτά, είμαι 35 ετών και κάθε γυναικολόγος και ιστοσελίδα γυναικείας υγείας μου λέει πως η γονιμότητα μου φθίνει ταχύτατα. Σκέφτομαι να παγώσω τα ωάρια μου, επιβαρύνοντας ακόμη περισσότερο τα οικονομικά μου, ελπίζοντας πως ίσως φτιάξω κάτι σε αυτό το στοιχειωμένο σπίτι και ίσως να έχω μία μέρα μια οικογένεια με έναν (άγνωστο ακόμη) άνδρα.

Προσπαθώ Πόλυ (ΣτΜ: το ψευδώνυμο της δημοσιογράφου που έχει την στήλη με τις συμβουλές), προσπαθώ. Βγαίνω ραντεβού. Πηγαίνω γυμναστήριο. Ακούω την αγαπημένη μου μουσική και αγαπώ την γάτα μου. Παίρνω συχνά τηλέφωνο την μητέρα μου. Αλλά πραγματικά νιώθω σαν φάντασμα. Κανείς δεν ξέρει ποια είμαι και

τι έχω περάσει. Δεν έχω κρατήσει κοντά μου κανένα φίλο, εραστή ή εχθρό, όχι αρκετά για να δώσω σε κάποιον την ευκαιρία να με μάθει. Ποιο το νόημα; Δε με νοιάζει η δουλειά μου. Δεν οικοδομώ το μέλλον μου προς κάποια κατεύθυνση. Επιπλέον η κοινωνία μου λέει πως η αξία μου ως γυναίκα, οι ρυτίδες μου απαιτούν μπότοξ (οπότε γυρνάμε στα άθλια οικονομικά μου), ενώ ο διευθυντής μου ζητά «να έχω τελειώσει την αναφορά ως τη Δευτέρα». Ποιος νοιάζεται;

Η απάθεια μου βγαίνει στην επιφάνεια με περιέργους τρόπους. Πίνω πολύ, και όταν κατά καιρούς συναντώ τους φίλους μου, καταλήγω μεθυσμένη και θυμωμένη ή θλιμμένη ή και τα δύο, με αποτέλεσμα να τους απομακρύνω. Και με τους άνδρες που βγαίνω, νιώθω την πίεση να προχωρήσω την σχέση πολύ νωρίς (συγκατοίκηση, γάμος, κανα δυο παιδιά - ωραία πράγματα!). Όλα αυτά ενώ προσπαθώ να παραμείνω η σέξυ 25χρονη που νόμιζα ότι ήμουν μέχρι εχθές.

Πίστευα πως είχα εν τάξει όλη μου τη ζωή. Περιπετειώδης ζωή στη μεγάλη πόλη! Ταξίδια σε όλο τον κόσμο! Έφτιαχνα αναμνήσεις! Τώρα νιώθω απίστευτα κενή. Και ηλίθια. Πως μπορώ να ονειρευτώ ένα μέλλον που να με γεμίζει ενθουσιασμό ύστερα από τόσα χρόνια που χαράμισα; Τι αποθέματα ή ταυτότητα μπορώ να αντλήσω όταν νιώθω πως δεν έχω μαζέψει τίποτε μέχρι στιγμής, ύστερα από αυτές τις επιλογές

Υπογραφή

Στοιχειωμένα»

Η απάντηση του Dreher

«Σε παρέσυρε το Μεγάλο Ψέμα της κουλτούρας μας: ότι η ζωή πρέπει να είναι πειραματική και ότι τα πάθη μας είναι επαρκής οδηγός στην ζωή. Φαίνεται τελικά πως η πλήξη δεν είναι, τελικά, η πηγή κάθε κακού. Νιώθεις σαν φάντασμα γιατί έζησες μία ζωή αποξενωμένη από την αφοσίωση, τη δέσμευση σε κάτι μεγαλύτερο από εσένα. Η ζωή είναι παράδοξο πράγμα: μόνο εάν τη χάσεις έχεις την ελπίδα να την κερδίσεις. Δηλαδή, μόνο εάν προσανατολίσεις τον εαυτό σου προς κάτι πέρα από την ικανοποίηση των ατομικών επιθυμιών σου μπορείς να ανακαλύψεις ποιος είσαι και ποιό είναι το πεπρωμένο σου στην ζωή.

Κανείς δε ζει μια ζωή 'αυθεντική' ή 'πρωτότυπη'. Δεν υπάρχει τίποτε πιο κομπορμιστικό και συμβιβασμένο από την ιδέα ότι πρέπει να ζήσεις μία 'πρωτότυπη' ζωή. Να ζήσεις μία καλή ζωή, ή για να το θέσουμε αλλιώς, μια ζωή αρετής. Οι μεγάλες θρησκείες - όχι οι νεόκοπες ψευδοθρησκείες του 5λέπτου που ξεφυτρώνουν στην Καλιφόρνια - όλες έχουν κάτι σημαντικό να πουν σχετικά με αυτό. Το ίδιο και η κλασική φιλοσοφία. Οι σοφότεροι άνθρωποι που έζησαν ποτέ, άσχετα από το που

και τότε, όλοι συμφωνούν ότι μία ζωή αφιερωμένη στην υπηρεσία του Εγώ είναι αδιέξοδη.

Δυστυχώς ζούμε σε μια κουλτούρα που αναμένει από τον καθένα από εμάς να κουβαλήσει το βάρος της δημιουργίας νοήματος μονάχος του. Για αυτό και προσπαθούσε να ζήσεις μία 'αυθεντική' ζωή. Ξέρεις τώρα πως αυτό δεν πάει πουθενά.

Θα έπρεπε ακόμη να ξέρεις πως δεν έχεις τον χρόνο να αναλάβεις μία πλήρη, εμβριθή αναζήτηση της Αληθείας. Κανείς δεν μπορεί να μελετήσει ολοκληρωτικά κάθε θρησκεία και φιλοσοφική παράδοση στον πλανήτη, και ύστερα να κάνει μία ορθολογική, αντικειμενική επιλογή ανάμεσα τους. Ο φιλόσοφος Σόρεν Κίρκεγκαρντ (ΣΤΜ: προπομπός του υπαρξισμού) είχε δίκιο: Η Αλήθεια βρίσκεται στην υποκειμενικότητα. Δεν εννοούσε πως δεν υπάρχει αντικειμενική Αλήθεια. Αντιθέτως, εννοούσε πως το είδος της Αλήθειας για την οποία ένας άνθρωπος θα μπορούσε να ζήσει και να πεθάνει μπορεί να γίνει γνωστό μόνο αν το βάλουμε μέσα στην καρδιά μας και ζήσουμε την ζωή μας με βάση αυτό. Η παγίδα είναι πως ποτέ δεν θα μάθουμε πραγματικά πως είναι ζωή της αφοσίωσης προτού την βιώσουμε εκ των έσω. Όπως είπε ο Κίρκεγκαρντ, το πρόβλημα με τη ζωή είναι πως πρέπει πρώτα να τη ζήσουμε και ύστερα, κοιτώντας πίσω, να την κατανοήσουμε.

Μπορεί να κάνεις λάθος επιλογή. Υπάρχει ένα ρίσκο. Κάποιοι έχουν αφιερώσει όλη τους τη ζωή στην υπηρεσία των φτωχών και των ανυπερασπίστων. Άλλοι έχουν δώσει όλη τους τη ζωή στην υπηρεσία παρανοϊκών αιρέσεων ή ιδεολογιών μίσους. Πρέπει να επιλέξεις προσεκτικά, αλλά εν τέλει πρέπει κάτι να επιλέξεις. Υπάρχουν σπουδαία βιβλία που μπορούν να σε βοηθήσουν - αλλά δεν θα τα βρεις στο ράφι της αυτοβοηθείας στο βιβλιοπωλείο. Μία πιο πρακτική στρατηγική θα ήταν να σκεφτείς τους ανθρώπους στη ζωή σου που θαυμάζεις πιο πολύ - όχι τους πλουσιότερους ούτε τους εργασιακά επιτυχημένους, αλλά εκείνους που φαίνονται ταπεινοί, και στους οποίους θα απευθυνθείς στη δύσκολη ώρα. Ρώτησε τους τι τους οδηγεί στη ζωή - άκουσε τους.

Σκέψου ακόμη τους άνδρες και τις γυναίκες της ιστορίας που έχουν ζήσει βίους αξιοθαυμάστους. Γιατί είναι πρότυπα σήμερα; Πως μπορείς να τους μιμηθείς;

Η βασική αλλαγή που μπορείς να κάνεις αυτή τη στιγμή είναι να αναπροσανατολίσεις άρδην τον εαυτό σου: να σταματήσεις να είσαι τουρίστας, και να αρχίσεις να είσαι προσκυνητής. Ένας τουρίστας δεν έχει να πάει κάπου συγκεκριμένα, και απλά πηγαίνει από εδώ και από εκεί, προχωρώντας αφού έχει εξαντλήσει τον προηγούμενο προορισμό του. Ο προσκυνητής, αντιθέτως, οδεύει προς ένα συγκεκριμένο σημείο. Ταξιδεύει σε ένα μονοπάτι γνωστό και χιλιοπατημένο, μαζί με άλλους προσκυνητές, και κοιτά για σημάδια στο δρόμο που θα τον

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

κρατήσουν προσανατολισμένο προς τον προορισμό και που του θυμίζουν γιατί είναι σημαντικό να συνεχίσει. Θα πρέπει να βασιστείς στην πίστη πως υπάρχει Αλήθεια έξω από εσένα, και πως έχεις το κάλεσμα να ενωθείς με αυτήν την Αλήθεια, μέσα από την πράξη και τον στοχασμό.

‘Αιτήτε και δοθήσεται υμίν’ (Κατά Ματθαίον 7:7). Θα πρέπει να γίνεις προσκυνητής σε έναν κόσμο γεμάτο τουρίστες. Δεν θα είναι εύκολο. Αλλά έζησες ως τώρα την εναλλακτική, και που σε έφερε; Θα πάψεις να είσαι φάντασμα όταν κάνεις δεσμεύσεις και ζήσεις σύμφωνα με αυτές, ότι και να γίνει. Τα φαντάσματα δεν έχουν πόνο στα πόδια από την διαδρομή. Ούτε όμως νιώθουν την γλυκύτητα ενός ποτηριού με κρύο νερό από τα χέρια του συνταξιδιώτη.

(Πηγή: antibaro.gr)